

K denním událostem.

V chieazské "Svornosti" a o-mažské "Osvěte Americké" uveřejňuje dr. Iška "zasláno", v kterém vyzývá svobodomyslné spolky k jakémusi true-svazu svobodomyslných. Již minule fekli jsme o tom svůj úsudek, proč pan Iška postavil se proti Svazu svobodomyslných. Svaz nechtěl dále býti v jeho vleku a tím dopustil se velikého hříchu vůči samozvanému papeži svobodomyslných. A směšné při tom vypadá to povídání o snášenlivosti a slušnosti! Ten, který o něčem podobném nikdy neměl ani pojmu, jednoduchou přeháňku k náhledům, že bez slušnosti a snášenlivosti není možná žádná práce, která setkání se má s úspěchem. Ale i nyní to zní velmi falešně.

Jak pražské časopisy oznámují, chieazští Čechové ucházejí se o Maroldovo panorama "Bitva u Lipan", jež do nedávné doby umístěno bylo na výstavišti a nyní má býti odtud přestěhováno. O věci té jednalo se ve Spolku architektů a inženýrů a předseda těchto p. prof. Koula, sdělil, že městská rada v otázce panoramatu Maroldova nedala dosud odpovědi, že však zajímavým jest zájem veřejnosti české o tuto záležitost a to nejen zde, nýbrž i za okeánem, jak dokazuje vřelý příspěj Čechů amerických z Chicaga. Dopis ten, odevzdaný řed. Suberterem Spolku architektů a inženýrů, zní: "Přijmeme srdečné pozdravy od krajanů z Chicaga! Předěšlého roku dovolil jsem si obtěžovati Váš stran "Panoramatu Bitva u Lipan". V majetku et. odvčti Vaši pracoval jsem v ohledu tom mezi dobrými Čechy a národovci a dtk horlivé práci několika intelligentních jednotlivců, podařilo se nám založiti si úplné český zábavní park, v rozloze 50 akřů. Naši jedinon snahou jest, jméno, dějiny a význam národa našeho postaviti v šem ejižim národností v Americe v takovém světle, v jakém skutečně v naší milé, staré vlasti jsou. Uznáváme, že bylo-li by nám možno získati obrovské, umělecké veditlo horěji jmenované, byla by práce naše velmi podpořena a nám velmi usnadněna. Spolužajce se na laskavost Vaši, dovolujeme si Vás o následující prositi: Čtete průvé, že et. spolek architektů a inženýrů se vzneslo na žádání a vhodné umístění vzácného díla tohoto. Bylo by nám velmi milé, bylo-li by Vám možno informovati nás stran toho, zdali možno získati pronajmutí tohoto díla, za jakých podmínek a případně, na koho bychom se měli obrátiti. Zavázali bychom se, mimo placení za pronajmutí majitelům, věnovati určité proce. výtžezek na nějaký dobročinný účel, jež jest pak Vám stanoviti. Jsme přesvědčeni, že neslyšíte snažnou prosbu tuto a co nejdříve nás zpravíte. Jos. Anděl a přátelé v Chicagu." Panorama "Bitva u Lipan" je skutečné dílem uměleckým a kdyby došlo se toho, o co zasazují se Čechové chieazští, bylo by to pro českou Ameriku událostí velevýznamnou.

Po Iškovi pan Zdrábek otiskl v chieazské "Svornosti" prohlášení, že vystupuje z Výkonného výboru Svazu svobodomyslných. V prohlášení tom napadá pracovníky, o volnou myšlenku skutečně zasloužilé, seměšlně jedním sjezdu Volné Myšlenky v Praze a stává je do takového světla, aby k jednání tomu zdejší svobodomyslní krajané pocítili odpor. Proč tak žití, těžko lze dohadovat. Myslíme však, že má tím býti vzbuzen zároveň odpor i k chieazskému Svazu svobodomyslných, kterému oba spojení, pp. Iška a Zdrábek nepřejí. K prohlášení tomu podotýkáji "Rozhledy": Odpověď, pokud jest jí vůbec třeba, přinázejí Výkonnému Výboru, my na ten výbch hledíme pouze jako na nadávání kramářů lidem, kteří mji jí jejich boudu a ovšem jako na žurnalistický elaborát, neboť Zdrábek a Iška proti všem pravidlům slušnosti, pravidlům, která na příklad mezi Američany jsou šetřena i těmi nejlacinějšími politikáři, dali svoji resignaci na veřejnost dříve, než konala se schůze Výkonného Výboru. Neupřímá, že jsou lidé, kteří tu žesovatskou sofistikovaně svobodomyslných církevních otou přijmou jako evangelium, ale ti jsou "past redemption", zrovna jako klerikáři sfanatisovaných dav v alpských zemích nebo ve

francouzské Bretagni. Nás, opakujeme znova, zajímají ty bully pouze jako žurnalistický elaborát, a tak to člověka zrovna lehtë, ete-li na příklad výtky "novosobodmým" pro odstřování těch "starých pracovníků". Ano doznáváme, že ti starí pracovníci byli zanedbáváni — objevil se tu z něčehož nic před pěti lety dřívější starokatolický farář, a z Vatikánu na Dvanácté vydán pefel, "Všem hlavy dolů," totiž těm starým pracovníkům, a opozdil-li se nějaký "starý pracovník", jenž nepadl na břicho a nevolal "Hosanna", ten stal eo proto. "Byli jsou, ale není jich více," mohlo se říci o těch "starých pracovnících", byl to všude samý Iška, tak že lidé málem už se ptali, "je-li pak ještě je živ, ten X. nebo Y. starý pracovník". Řečnil na příklad v St. Louisu Iška, za obvyklého víření bubňů v jeho lajborgánu, a z toho ze všeho vyznělo přehvalování, to že jest jiní kos, ten Iška, nežli pan Š., kterého si kdysi pozvali a jenž feč přečetl, to že by jim byl za dolar každý udělal. Tohle už se zdálo přece jenom trochu silná dávká p. Paldovi, a zabručel si tehdy, to že je nesmysl. Šnajdrovu feč že dovede napsati jen Šnajdr, Paldovu jen Palda atd. Tím bylo jaksi dáno na vědomí, že ti "starí pracovníci" ještě jsou tu, a že by neměli býti házeni do starého haraburdí, když sem přišel Iška. Proto "starí pracovníci", chtěleli si již napolavkovat, udělejte doma, třeba před zradem, ale nechoďte s tím na veřejnost. Vaše hvězda začala blednout, když se svobodomyslného Vatikánu lidu představen byl nový fetiš.

O BARDU BOSAKŮ.

Maxim Gorkij hynie souchotinami.

Několikařádková zpráva oznamovala v těchto dnech z New Yorku: Přítekyně Maxima Gorkého, Marie Petzicková, která přijela do Ameriky za účelem studování zeměpisných poměrů, sdělila smutnou zvěst o slavném spisovatel Maximu Gorkém, který prý už umírá ve Francii souchotinami. Nebude prý moct dlouho vohovovati této zákeřné nemoci, která v poslední době silně naň doléhá.

Truchlivá zvěst tato zajisté otrese srdcem všech, kdož byli etitelé velkého barda bosaků, který tak originálním a krásným způsobem dovedl upozorniti na vrstvy nejposlednější a neubozší. Stal se evangelistou zavržených a vyzvržených a vášnivý hlas v jeho siláckých povídkách vykonal více, nežli celá řada různých, dobročinných institucí.

On první ukázal na duši a srdce těch nesčíslných řad ruských tuláků, o nichž do nedávné doby nepanovalo mínění nelibehotivější. On první to byl, který ukázal, eo lidi nešťastných mezi nimi žije, lidi, kteří stále po něčem touží, hledají cestu ven z onoho života, který žijí, ale nedostává se jim žádných pokynů, jak cestu tu naléztí. Čhtějí k světu, etčtí jí žiti život lepší, čistší, ale nikdo nepodává jim ruky pomoci a tak hynou v neustálém tonění.

Sám Gorkij vyšel také z těchto vrstev. Ve svém životopise piše o sobě: "Hle, já přišel z doia, ze dna života, odtamtud, kde bláto a tma, kde je člověk ještě položiví-fetem, kde všechno život jest jen lopota k vůli chlebu... Tam život plyne zvolna temným, hustým tokem, ale i tam blízkají na slunei neoceněné drahokamy velikodůšnosti, rozumu, heriosmu, i tam jest láska, i tam jest krása... Věřte mně, že člověk všude nosí v sobě Boha, at je kdekoli, zůstane člověkem a jest to nejlepší na zemi... Právo své tak věřit draze jsem koupil, draze — ale za to mám je na celý život! A s tímto právem mám i jiné právo — dátí od vás, byste i vy mně věřili, neboť jsem pravdivý hlas života, silný výkřik těch, kteří zůstali tam dole, pustivše mne k vám ydat svědectví o jich strádáních. Oni také etčtí vyšě — ku poznání, k světu, k svobodě..."

Na tomto eredu spočívá celá Gorkého práce. O Gorkého životě zmínili jsme se již dřívě. Byl to život krušný, plný bojů, strádání, sebezapření — Ostředl v mládí a nedostalo se mu pravidelného školního vzdělání... Byl postupně učněm iseevským, kuchtěkem v lední kuchyni na Volze, pekářem, prodáváčem jablek a bavovského piva, dělníkem v kav-

kazských železničních dílnách a advokátním písařem.

V roce 1892 napsal první svoji povídku "Makar Čudra", která otištěna byla v "Kavkazském Věstníku". Krátce na to odebral se opět do svého rodného kraje na Volze, do kraje bosácké poesie a dumavých písní, v nichž zračil se duše prostého ruského člověka. Psal a psal a v roce 1896 vidíme jej jako feuilletonistu v kterémis ruském krajském listě. Tehdy platili mu 3 kopějky za řádek a někdy i méně. Gorkij tehdy psal výstavní feuilletony, ale i v těch ukázal sílu svého tvůrčího ducha, plnost výrazu, jasnost a zvláštní ladnost slohu... Celý Gorkij — člověk je lidé hlas života, silný výkřik těch tam dole — byl však pouze v jeho krásných povídkách, v nichž ukázal se nejen jako dokonalý znalec lidských duší, ale i jako básník přírody...

Po uveřejnění povídek "Čelkaš", "Na vorech" a "Čtenář" Gorkého oblíbenost a sláva rostla každým dnem. Do té doby nebylo ve světové literatuře zjevu tak rychlé krácejícího ku předu. Gorkij překládan byl do němčiny, francetiny, italtiny, angličtiny, do jazyků severních i do všech jazyků slovanských. I Japonci oblibili si velkého básníka malých lidí a téměř cel je dlo bylo do japonského jazyka přeloženo.

V brku objevují se i větší práce, romány "Foma Gordějev" a "Tri". V prvním Gorkij odeděl je se poněkud od svých bosaků a líčí mladého kupect, se životem nespokojeného, majícího tytéž bolesti jako jeho hrdinové na smutných, ruských stepích a v hluchých lodních přístavech. V románu druhém opět líčí lidi ze spodních vrstev, svoji rozboletenou duši povznesenou na své okolí.

Ále v těch krátkých, siláckých povídkách Gorkij je ucelenější a zdá se nám i bližší. Také všechno to, eo Gorkij až dosud fekl a etčtěl říci, fekl v těch krátkých svých řtách, kde filosofie bosácká pojí se s vlastním jeho hlubokým cítem a dokonalou znalostí života.

Gorkij se značným úspěchem pokoušel se v tvorě dramatické. Jeho "Na dně života", "Měšťáci", "Dačinci" a "Děti slunce" znamenají pro ruskou dramatiou tvorbu epochu. Gorkij i v těchto pracích dramatických vystoupil jako vášnivý myslitel, který s prken ječ známější svět, etěl mnoho říci... Věděl, že je mnoho lidí, kteří nečtou, etoť o knihy nechtějí, ale kteří etčtí do divadel. A i k těmto etčtěl promluví své slovo, slovo silné a vášivé, plné pravdivosti životní...

A když slyšíte takového stařečka Luku v dramatu "Na dně života" mluvit o životě, o jeho ušpofádání, o jeho těžkostech, za lech a utrpeních, zdá se vám, že je skutečně spravedlivý a pravdivý hlas života, bolestný výkřik těch, kteří zůstali tam dole, v tmě, v blátě a špíně, kde člověk je čimsi mezi zvířetem a tvorem rozumným...

Viděli jsme hru tu hráti Čechy v Praze a viděli jsme ji hráti i mezi Němci a všude uznamenali jsme, že hra působí, že z divadla odlehájeji poslechači s hlubokým dojemem a s poznáním ve svém srdci, že nutno přemýšlet o životě, ete-li člověk mu jen trochu rozumě...

Mnohé postavy v dramatech Gorkého byly Čechům i Němcům poněkud eizí, svoji ruskostí, ale byla v nich životní síla, která je s nimi sblížovala. A tím lze si vysvětlit, že dramata ta silně táhla, takže v jistém berlínském divadle drama "Nacht asyl" (Na dně života) hráno bylo více než 150krát den eo den. Tatáž hra se slavným úspěchem provedena byla i v Chicagu společností Ludvíkově, Gorkij však z neznámé příčiny dále jí jméno — snad dle Němců — "Felech".

Gorkij v snaze poznati "zem svobody, pokroku a všech možností" — Amerika, zajel i do této země. Jeho osudy zdejší jsou dostatečně známé našim etčtářům, poněvaď přinesli jsme o nich podrobné zprávy.

Přinesli jsme i překlad "Města žlutého dbla", jak totiž nazval New York, a z tohoto mohli etčtětí naši posouditi, jak na Gorkého působila země svobody. Americký původ má i interview s bavovského piva, dělníkem v kav-

rý rovněž v překladu jsme přinesli.

Gorkij jako dobré dítě své vlasti zajímá se o osudy své země. A poněvaď byl přesvědčen, že v zemi násilí, nutno svobodným i deim raziti cestu podobným způsobem, vstoupil do řad revolucionářů. Zakusil mnohá pronásledování od ruské vlády a nejedna jeho literární práce propadla cenzuře. Tak propadlo tomuto nepříteli volného projevu i poslední jeho dílo "Matka", které započato bylo v Americe a skončeno na ostrově Capri v Italii.

Gorkij vytvořil na Rusi zvláštní literární družinu, která tím, že mezi sebou měla Gorkého, byla předmětem světového zájmu. Byli to Leonid Andrejev, Čirikov, Juškevič a řada jiných, kteří však — jak poslední zprávy oznamují — úplně odtrhli se od Gorkého.

O tom, že Gorkij trpí zhoubnou nemocí proletářů — souchotinami — probleskovaly zprávy už před dávným časem a mělo se za to, že za účelem sedlení tělesné soustavy odebral se na italský ostrov Capri. Nedávno i před zákonem pojal za svoji ženu herečku Andrejevnu, která byla mu věrnou družkou v poslední době. Má totéž smýšlení jako on a všemi silami snaží se prospěti trpící vlasti — bouřeni zmitané Rusi. Gorkij nečinil prý tak z ohledu na úzkoprsé úpravokáře, jako spíše proto, aby stala se zákonní-tou dědičkou jeho literárních prací, které mu nesou do roka značnou sumu peněz.

Zárodky zhoubné nemoci jeho, jež zákoněním obyčejně bývá ryebná smrt, přinesl si z dob, kdy konal práci novinářskou. V té době etčtěl mnoho říci ve svých povídkách a proto často pracoval až do noci, přepínaje tak své síly. I druhého nepopulárnějšího jeho druha, geniálního A. P. Čechova, potkal týž osud. A. P. Čechov zabýval na výši své slávy, marně hledaje ozdravení.

Není vyloučena však možnost, že Gorkij ještě delší dobu vzdoroval bude onomu krutému majejstátu a mnoho ještě napíše... Ne-fekl zajisté ještě všechno a je člověkem, který ví, o čem třeba mluvit —

VELIKÝ STAŘEC — BJOERSON.

Bělovlasý veliký staře B. Bjoerson slavil dne 8. prosince své 75. narozeniny. Narození jeho oslaveny byly nejen svobodným Norskem, ale oslaveny byly i veškerým Slovanstvem, poněvaď šlechtitý stařeec ten svým protěstem proti znásilňování Slováků maďarskými šovinisty získal si sympatií všech malých národů.

Jméno B. Bjoersona v poslední době často se vyskytuje v časopisech ve spojení s utlačovanými národy. Dosud v živé paměti je jeho hrdinné vystoupení proti vůdci maďarských šovinistů, hr. Apponyimu, který velebnému starci etčtěl odpovídati "se vztyčenou hlavou". A jak směšné vyznělo přičiněním velkého Nora prohlášení maďarů: "Velice si vážíme evropské veřejnosti, ale ještě více nám existence. Raději at nás osotují, než aby nás litovali. Na tomto světě jen slabí a zbabělí nemají pravdu". A jemu je dlužno dokovati, že před celou Evropou odhalil hunsed násilí, jež už od drahých let píše se na Slovácích.

Vystoupil v roli zastance ne poprvé, ale tentokrát podařilo se mu obrátiti mínění evropské veřejnosti o rytířském národě maďarském na pravou míru. Nedo-stalo se mu ovšem od maďarů žádných diků, ale ten, kdo kráčí s otevřeným hledím, nikdy neteší se zvláštní přízni těch, jejich nekadeily odhaluje. A snad i Bjoersonovi bylo lhostejno, eo soudí o něm ti, jimž vrazde je malým zločinem, jak dokázal při krvavém posvěcení v Černové. Ani Bjoerson, ani jasnopoljanský myslitel Lev Nikolajevič Tolstoj, kteří promluví v záležitosti Slováků své slovo, neují jedovatě slíně maďarských utlačovatelů.

B. Bjoerson je dobrým synem Norska. Před půl stoletím stál v službách svého lidu a stal v popředí politického i kulturního života své vlasti. Společně s Ibsenem a Jonassem Liem proslavili norskou literaturu a postavili ji na jedno z nejpředáječích míst literatury světových. Bjoerson jako spisovatel, žur-

nalista i jako ohnivý řečník vždy sloužil zájmům svého lidu. Celým svým smýšlením a povahou revolucionář a průkopník nových myšlenek, po půl století pracoval na osamostatnění své vlasti, o níž byl přesvědčen, že jako republika bude ideálním státem. Norsko je nyní státem samostatným, ale nevyplnil se sen Bjoersonův, Norsko i nadále je státem, v jehož čele stojí dědičný panovník.

Bjoerson nejen své vlastní děd) prospěti, ale ujmál se všech porobených a utlačovaných vřibec. Zastal se Finů, zastal se dělnictva při velké všeobecné stávce dělnictva v roce 1892. Ký div, že příležitosti jeho 75. narození celý téměř vzdělaný svět evropský použil k tomu, aby poklonil se velikému starci, jehož nejhlavnější zásadou je lidskost.

Před časem zmínili jsme se o adresse, kterou k 75. narozeninám jeho zaslali etči spisovatelé a žurnalisté a doslovně přinesli jsme poděkovaní Slováků za slovo pro-toto proti bezpříkladnému násilí sveřepých Maďaronů. Bjoerson obdržel blahopřejné projevy i od různých literárních korporací a studentských sdružení z Čech a Moravy a podobně i z Chorvatska.

Bjoerson nyní dí v Římě a jak oznamují pražské "Národní Listy", zaslal chorvatskému časopisu "Obzor" následující děkovný příspěj:

"Velevážená redakce, smím Vašim prostřednictvím poděkovati srdečně všem, kdož si v Chorvatsku tak přátelsky vzpomněli méh 75. narození! Co mohu říci pro vše potlačovaných národů v Uhrách a v Chorvatsku, jest velmi málo. Ale snad to poslouží příkladem. A proto vytvrvejme! Váš zeela oddaný B. Bjoerson."

Týž časopis zmiňuje se o tom, jak v posledním čísle německé kulturní revue "Morgen" otiskuje v etlánku o Bjoersonovi pojednávající, C. Mjosen ke karaktěristice velkého a čistě humanitního spisovatele jeho vlastnoruční dopis, adresovaný asi před půl-druhým rokem německému státníku, baronu v. Püttlitzovi, ale svým obsahem určený vlastně přímo a nepokrytě — německému císaři Vilémovi. Bylo to krátce po tom, eo literární kruhy německé svreho-vané pobouřilo odsouzení Ludwiga Thomy, známého britického spolu-praevníka "Simplieisimu" pro u-rážku Veliceenstva na šest měsíců do těžkého žaláře.

Dopis týká se právě této záležitosti, a zní: "Milý barone Püttlitz, odpuště mi, že Vaším prostřed-nictvím prosím Jeho Veliceenstvo Vašeho krále, by zmínil rozsudek nad básníkem L. Thomou ze etesti měsíců těžkého žaláře aspoň na šest měsíců v pevnosti. Sledoval jsem veskeru produkci Ludwiga Thomy již od jejich začátku a předpovídám mu, že zaujme zeela zvláštní a významuplné místo v německém písemnictví. Taková kniha, jako jeho "Theis" je něco dočista nového! Ale pošli-mu jest, aby se s ním dobře zaházelo, aby v něm trpkost nepřevládla. Báseň, pro kterou byl odsouzen, je znamenitá osobní silou svého rozhořčení a svojí nádhernou formou. Není z těch, jejichž tendence se obdivují, ale tady u nás by nebyl odsouzen. Ten rozsudek zdá se mi býti příliš přísným. Prosím Vás, milý pane barone, abyste to předložil Jeho Veliceenství. Jsem přesvědčen, ne-zastl mi, že ztracím dobré slovo za mladého německého geniálního literata. Váš oddaný B. Bjoerson. Aulestad, 3. května 1906."

Bjoerson stal se nám Čechům blízkým z té příčiny, že ujal se utlačovaných Slováků a před celým světem odhalil děsná bezprá-ví, jež na nich se páší. Snahu po maďarštění všech nemaďarských národností Uherska nazval "nečtivým maďarským přímym, jenž je toho druhu ve světě jediným." Dokonale sesměnil maďarského hraběte Apponyiho, který kongressu míru v Haagu šuně se účastnil, zatím eo v Uhrách páčalo se násilí za násilím. Za lidský tento čin zasluhuje si diků všeho Slovanstva. — at

Studené větry pronikají mořek i kosti a svaly tuhnu; pak se dostavuje revmatismus a jest na čase použiti St. Jacobs Oel, jest to nejlepší prostředek očiniti přířit bolestem a léti tyto teploty.

Předplaťte se na "Pohrobek", jen 01.00 ročně.

MATICE VYŠŠÍHO VZDĚLÁNÍ A JEJÍ NEPŘÁTELE.

(Podává B. Šimek.)

IV.

Ku své špinavé práci potřeboval "bzina v Cheagu, která patrně hádá jako cikán podle své planety" (jak sám Hájek nekreslil p. Gerिंगera), přiměřený nástroj, a ten nalezla v osobě p. J. J. Hájka, nynějšího pořadatele Gerिंगerova "Iowského Věstníku", a bývalého pisáře výkonného výboru Matice V. V. Člověk tento by sám o sobě nestál za povšimnutí, a jeho veřejné "působení" je vlastně nutno přičítati na etet Gerिंगera, Jičinského atd. a že je těchto mluvčím, věnují mu kratičko pozornost.

Předně, jeho soptění proti Matice má svůj původ v téměř šílené nenávisti, kterou chová k p. Severovi, nepochybné proto, že jej tento propustil z práce. Toto jest úplné soukromá záležitost mezi zaměstnavatelem a zřizencem, a neměla by pro veřejnost té nejmenší zajímavosti, kdyby netřofila hlavní pohánku k celé řadě surových a jizlivých útoků na záslužný podnik. Hájek měl u p. Severy pěkné místo, dostával slušný plat, a když se o místo připravil, hlavně vlastní drzosti, zanevřel ovšem na bývalého zaměstnavatele. I tenkrát snad by se nebyl ještě vrhl na Matice, kdyby byl mohl výkonný výbor zneužívati proti p. Severovi a ve prospěch "bziny v Chieagu."

Aby veřejnost lépe pochopila začátek celé agitace proti Matice, podávám zde některé podrobnosti.

Jakmile obdržel Hájek od p. Severy uvědomění, že bude propuštěn z práce, psal mně doslovně: "Sdělují Vám, že od 1. dubna t. r. nebudu více u Severy pracovati. Tajemníkem Matice Vyššího Vzdělání ovšem zůstanu až do volby a budu-li zvolen i na dále". Toto přání, býti na dále tajemníkem, je zvlášť zajímavé vzhledem k následující události:

Dne 9. dubna r. 1905 byl jsem v Iowa City navštívěn pp. Fr. Filipem, Dr. Rudišem, jak zvaným Jičinským, a J. J. Hájkem. (Čtění se budou pamatovati, že schůze Jed. Sokol Tyrš Cedar Rapids, kde bylo první veřejné útopeno na Matice, se odbyvala teprve 21. dubna). Delegatione tato přišla, aby mně popudila proti p. Severovi, a hlavním jejím mluvčím byl Hájek, který několikrát opakoval následující přání:

- 1 — Aby p. Severa nebyl znovu zvolen do výkonného výboru aneb aby byl jinak obmezen.
- 2 — Aby byl tajemníkem placeným úředníkem, a tím ovšem etčtěl býti Hájek.
- 3 — Aby veškeré práce tiskové byly placeny z pokladny, a ne p. Severou jako dosud, eož ovšem znamenalo, aby se další dary od p. Severy nepřijímaly. To snad mělo dáti Hájkovi kýženou příležitost k dohazování podobných prací p. Gerिंगerovi.

Své poznámky prospikoval stesky na to, že ztratil zaměstnání a že má rodinu, a tajuplně mně dával na srozuměnou, že se něco u p. Severy etčje, o čem nevím. Co to vlastně bylo nevím dosud, ne-b Hájek to opomenul sdělití mně i veřejnosti.

Když jsem odepřel účastniti se tohoto spiknutí, odeslali pánové, a o dvačet dni později zahájili paubu prostřednictvím Jednoty Tyrš C. R. Sokol, a to jedině proto, že dva z nich, Hájek a Jičinský, nemohli zneužívati výkonný výbor k osobní mstě.

Hájek si později veřejně stěžoval, že výkonný výbor neodbyl dlouhou schůzi, a přec když jsem se pokoušel svolati po delší přestávce schůzi na den 23. března, 1905, fekl mně (po telefonu): "Já nevím, proč tu schůzi etčete, tady není není". Táž dodal, že nemá dosud čas vše připravití do schůze, ae někdy později sám tvrdil, že se schůze delší dobu neodbyvaly! Později schůze výkonného výboru buď nenavštívil aneb nepřinesl do ní potřebné knihy atd., a následovně, eo předseda podal jsem proti němu stížnost v následujícím znění:

"Čtěnímu Výk. Výboru Matice Vyššího Vzdělání: Upomínuji etčtiny výkonný výbor na jednání p. J. Hájka, toho času tajemníka výkonného výboru, a předkládám následující stížnost: